

Om någon gång ur grafvens mörka stötte
 fluggan af mig får opp i dagen gå,
 då, min Drest! då war din wän till möte
 der som du wet de twänne lindar stå.
 Der skall du höra i id midnatts-stundell
 flagande suckar i ensliga lunden,
 och känna straxt din Damons röst. ::

Tänk, om jag wore rik och mäktig,
 Tänk, hwad lycka, tänk hwad godt!
 Tänk, hur' jag skull' klä mig präktig!
 Tänk, om Floris blef min lott!
 Tänk, hur afund skulle lifwa
 för min dörr, som stod igen!
 Tänk, hur närsynt jag skull' blifwa,
 När jag såg en gammal wän!

Sällas uti Huset N:o 21 wid Stortorget,
 hörnet af Swartmangatan. Grönt Skultskap
 wid porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1821.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX!!!XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Uck om wi hade god' wänner en Så
 Ungerstt win för war strupa,
 Då att wid Sästängen wi word två,
 Som hade lof till att supa!
 Wi skulle ligga, Gud signe Guds lån!
 Jag och Kamraten med tungan i Sån.
 Uck! om wi hade god' wänner en Så
 Ungerstt win för war strupa.

2.
 Ja! fast den Sån wore tungen som blö,
 Skull' han bli lätt till att bära;
 Jag skull' med krafter och rosende hy
 lyfta min börda och swära;
 Och min Kamrat skulle ta mig i famn,
 Dansa med stängen och sjunga sitt namn.
 Uck! om wi hade, god wänner en Så
 Ungerstt win för war strupa!

3.
 Ej på trehundra steg någon själ,
 Nej ingen kjaft på trehundra;
 Nej våra portar skull' stängas så wäl,
 Ingen skull' bulta och dundra;
 Bulta nå'n dit, skull' wi lyfta war stång,
 Gäckta som bröder och dö på en gång
 Uck! om wi hade god wänner en Så
 Ungerstt win för war strupa!

N:o 62.

4.

Båd' uti urväder solsten och flast,
 Dunder och blix och i torka,
 Ja om från himlen föll ånglar pladast
 Neder i Sån, skull' wi orka,
 Dricka att slås, föra opp dem till mån,
 Laga basunen och dricka ur sån.
 Ack! om wi hade god' wänner en Sån
 Ungerstt win för vår strupa!

Sång.

Ledsen och trött, och skapad blott att lida
 Långtar jag ned i grafwens lungna famn,
 Hiertat, som ej står ut att längre strida,
 Flyr undan stormen till en säker hamn.
 Ryckt undan ödets och tidernas skiften
 Ack! huru ljust att slumra i griften,
 Saknad och förjd af blott en enda wån! :.

2.

Jag war ock en bland tidens unga dårar,
 Iekte som de, ty werlden åt mig log;
 men denna fröjd snart smälte opp i tårar
 werlden war falsk, och lyckan mig bedrog.
 Latta, fördrifsta, födna Gudinna!
 Se dessa gråmelsens tårar som rinna,
 Kalla på döden och förbanna dig :.

3.

Ja! jag vill dö — snart denna blick skall
 fläckas;
 snart denna hand som ännu aldrig svek,
 skall icke mer till falska wänner sträckas,
 wänner, för hwilka wänskap är en lek.
 Och du mitt ömma och lidande hjerta!
 Källa till sårhet, och källa till smärta!
 Klappa ej mer — war tyst — och hwiladig. :.

4.

Och min Drest! när kommen är den stunden
 då jag ej mer är mina ödens slaf,
 då min Drest! i denna stilla lunden
 bädda åt mig en liten oprydd graf.
 Res der en sten på den owigda jorden;
 wandraren läse der blott dessa orden:
 Lycklige wån! som sluppit allt ditt qwal. :.

5.

Se'n någon gång när westanwinden susar
 sorgligt i lunden, och när månans sten
 sprids på min graf och fältets rymd för-
 tjusar,
 då, min Drest! besök den Damons sten.
 Sitt der en stund uti sällskap med döden,
 sucka wid minnet utaf mina öden:
 Sof, sälla wån! sof sött och dröm om
 mig. :.